

På fisketur til Amazonas

Tekst og foto: © Henrik Malchau

I Amazonas kan man virkelig fange nogle spændene fisk, her en Cichla orinocensis

Et mål for de fleste akvariefolk er vel på et eller andet tidspunkt, at komme til akvariefiskenes hjemland. Dette hjemland er uden tvivl Amazonas i Brasilien.

Der findes flere tusinde fiskearter, hvoraf mange har været eksporteret til resten af verden, hvem kender ikke discus, scalarer, neonfisk osv. osv.

I november 1999 blev det muligt for mig at komme til dette paradys. Lige siden jeg som ganske ung læste en bog om verdens store floder, har det været et brændende ønske at opleve junglens mangfoldighed omkring Amazonas,

inden den forsvandt. (Der brændes i øjeblikket et område på størrelse med Fyn af i døgnnet).

Efter godt 26 timer i fly, landede vi i centrum af det hele, storbyen Manaus' lufthavn, som ligger på bredden af Rio Negro lidt nordvest for dennes berømte sammenløb med Rio Solimos (Amazonas).

Vi blev hentet i lufthavnen og blev kørt ud til et hotel lidt uden for byen, der skulle vi for første gang møde en af Sydamerikas største floder Rio Negro.

Turen på floden foregik med flodbåden, Harpy Eagle, en rigtig flodbåd med tre

etager, kahytter og køkken i bunden, kahytter og restaurant i midten og soldæk på toppen. En simpel men meget hyggelig indretning, Den er blevet bygget på et af de utallige små bådværfter langs med floden.

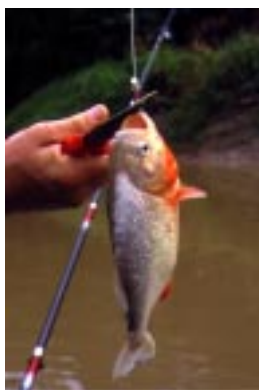
Bemandingen var den bedste man kan forestille sig, søde og rare besætningsmedlemmer som tog sig af alt, lige fra madlavning til guidning på vores mange udflugter.

Turen startede med at vi sejlede ned ad Rio Negro til sammenløbet med Rio Solimos. Stedet er kendt, fordi vandet fra de to floder ikke blandes før efter adskillige kilometer, grunden til det er, at vandet fra Rio Negro løber ca. syv kilometer hurtigere end vandet fra Rio Solimos. Man kan tydeligt se forskel, det thefarvede vand fra Rio Negro og det mudrede vand fra Rio Solimos har ikke samme farve.

Efter en smuk solnedgang lagde båden til ved en mindre biflod til Rio Solimos. Vi tog på natekspedition for at se brillincarimanager og skovens nataktive dyr. Vi så mange carimanager, (man kan se deres lysende gule øjne i lyset fra projektøren på kanoen), vi så også en giftslange og et dovendyr. Næste morgen stod vi tidligt op for at se dyrene i morgendisken. Vi blev mødt af en utrolig mangfoldighed af fugle.

Om eftermiddagen tog vi på fisketur, hvor de fleste af os fangede vores første piratfisk, vi fangede også flere mallearter og et par store knivfisk

Efter dette gik turen igen op mod Rio Negro, der mødte vi en flok delfiner, som sprang ud ad vandet på rigtig delfin manér. Der findes to arter en lille grå og en større lyserød. Der er et savn i Amazonas, der fortæller, at ved fuldmåne forvandler den lyserøde delfin sig til den smukkeste unge mand, man

kan forestille sig. De unge piger er ikke i stand til at modstå ham. Så hver gang et barn fødes uden for ægteskab i Manaus siger pigen, at det var den lyserøde delfin, som besøgte hende en nat med fuldmåne. Det bliver godtaget som forklaring og er almindeligt accepteret i det ellers katolske, men meget seksuelt frigjorte land.

Sidst på eftermiddagen ankom vi til en lille landsby, hvor de producerede frugt til markedet i Manaus. Efter en kort rundtur, og en snak med nogle af landsbyens beboere, sejlede vi videre til et sted lidt syd for Manaus, hvor båden lagde anker for natten.

Vi ankom til Manaus om morgenen, hvor vi tog på en lille, hurtig rundtur, vi så fiskemarkedet, hvor der var en masse spændende fisk, bl.a. store cichlider,

piratfisk, arowanaer og store pacu, en fisk der æder nedfaldne nødder. Der var også nogle store spademaller. Efter at have set markedet fik vi vekslet penge og købt ekstra film.

Manaus blev grundlagt i forrige århundrede af de såkaldte gummi-baroner, der blev rige af at udvinde gummi fra junglens mange gummitræer. Et tydeligt tegn på deres rigdom, kan stadig ses i centrum af byen, nemlig operahuset. Denne bygning blev udelukkende opført af materialer fra Europa. Marmor fra Italien og interiør fra Frankrig. Det siges at de sendte deres tøj til vask i Europa, for vandet var jo beskidt i Rio Negro. Flodens vand er vel nærmest thefarvet, deraf flodens navn.

Vi sluttede besøget i Manaus med at

spise på en restaurant, der havde alt i oksekød. Jeg har aldrig fået så meget kød serveret så hurtigt, på ti minutter havde vi haft besøg af mindst fem tjenere, der havde fyldt vores tallerkener til randen, så vi åd som "vilde".

Vi forlod Manaus om eftermiddagen og sejlede op til et område med en masse små øer, der kaldes Anavilhanas Islands.

Vi lagde til ved bredden af en af de mange øer, hvor vi om aftenen tog ud og prøvede at trække vod. Der blev fanget en del spændene fisk: Cichlider, tetra arter, nogle store rovfisk *Hoplias malabaricus* og en masse malle arter.

Vi sejlede rundt i området mellem øerne, hvor vi tog ud hver dag for at fiske, vi fangede mange piratfisk og flere cichlidearter, her kommer en lille liste over de fisk, der blev fanget:

Cichla orinocensis, *Cichla temensis*, *Cichla monoculus*, *Crenicichla marmorata*, *Crenicichla* sp., *Geophagus* sp., *Heros severus*, *Acaronia nassa*, *Mesonauta festivus*, flere arter af pirat fisk, arowanaer, knivfisk, diverse maller og mange tetra arter, der i blandt rov tetraen *Hoplias malabaricus*, der absolut ikke ligner en tetra. Den mest spændene fangst var afgjort et par kæmpe store feskvands pigrokker.

Cichla orinocensis. Ifølge Sven O. Kullander er de fleste fisk der er fanget og identificeret som *C. ocellaris*, uden for Guyana, i virkeligheden nok *C. orinocensis*, alle *Cichla* arter er utrolige fightere

Cichla temensis, kan kendes på de små lyse pletter på langs af kroppen

Cichla monoculus, kan kendes på de tre mørke pletter på ryggen og de store langsgående pletter på bugen. Der findes to former, øverst den mørke og nedst den lyse form, de har desuden kraftigt røde gællelåg

Denne *Crenicichla* sp. Har jeg ikke kunnet identificere. Det er uden tvivl en hun, der kan kendes på det hvide bånd i rygfinnen og den røde

Geophagus sp. Der er stor lighed mellem arterne i denne slægt, så det er temmelig svært at sige hvilken art det er, ud over at den er fra Anavilhanas Islands

Hoplias malabaricus er faktisk en tetra, selv om man ikke skulle tro det, det er i øvrigt en fantastisk fighter, der er meget sjov at fange på let grej

Heros sp. Dette kan være *H. severus*, men jeg er ikke sikker

Serrasalmus niger er en af de største piratfisk der findes, den knuser let en spindel til ukende lighed

Acaronia nassa er let at kende, der findes kun to arter i slægten, den anden er *A. vultuosa*

Denne halv meter lange Arowana hoppede op i båden, til stor forbløvelse for passagererne

Mesonauta species fra Anavilhanas Islands er en uidentificeret flagcichlide

En næsten meter lang ferskvands pigrokke

Mellem fisketurene fik vi også tid til at gå en tur i junglen, hvor vi så regnskoven "indefra", der var en mængde spændende træer og planter.

Ved den lejlighed så jeg i vandet, under nogle træer cichliden Mesonauta sp., der svømmede rundt og åd insekter i vandoverfladen.

Under fiskeriet, så vi selvfølgelig en masse fugle og nogle var så heldige at se den sjældne kæmpeodder, det er en odder på mere end to meters længde.

Det var virkelig et paradys, forestil dig at du sidder i en lille båd på en flod midt i Sydamerika, og fisker piratfisk og over dit hovede flyver en flok med tyve store ara papegøjer, fem minutter senere hopper en flod delfin ud ad vandet tredive meter fra båden, alt i mens små kapuciner aber slynger sig rundt i træerne på bredden, akkompagneret af brøleabernes øresønder rivende brølen. Der er kun dig og naturen, falder du i vandet og bliver ædt af en alligator, lever naturen bare videre som om intet var hændt. Det får virkelig en til at glemme sit liv der hjemme. Mangen en tanke fra hverdagens stressede ræs bliver udskiftet med, hvilken spinder eller hvilken wobler man mon bedst fanger den næste fisk med. Hvor langt man skal kaste og bag hvilken trærod den næste store Cichla venter.

Jeg håber at alle der læser disse ord, selv får den oplevelse, jeg er sikker på, at det er en, man husker resten af livet.

Vi tilbragte det meste af en uge ved Anavilhanas Islands, det er nogle øer som er skabt af Rio Negros mange bifloders sediment.

I november var der meget lavvand, så man kunne se alle brinkerne, der bestod af noget lyst ler-agtigt mudder, der var fyldt med en masse små og store huler,

dels lavet af fugle og dels opstået ved at træernes rodnet er rådnet væk, og leret har så bevaret hullet.

Hulerne bliver også udnyttet af fisk til at yngle i, bl.a. *Acarichtys heckelii*. Over alt ligger der trærodde og væltede træer, som giver fiskene en masse skjulesteder.

Bunden af floden er dækket af noget meget fint, hvidt sand.

Nogle steder er der også områder med klippefyldte brinker

Vandet i Rio Negro har en så lav pH værdi, at der stort set ingen vandplanter findes, de eneste jeg så var nogle få vandhyacinter.

På vejen tilbage til Manaus kom vi til en landsby, hvor der var mange små bådværfter, vi gik lidt rundt i byen og der var gud hjælpe mig et sted, hvor man kunne sende en email hjem.

Efter dette gik turen atter mod Manaus, hvor vi besøgte en fiske eksportør på turen ud til lufthavnen, der var nogle

discusfisk og nogle ferskvands rokker klar til eksport.

Pludselig var ferien forbi, og vi gik om bord i flyet, og 26 timer senere ankom vi til Kastrup.

Det eneste minus ved rejsen var, at der ingen førstehjælpskasse var om bord på

båden, den savnede Henning Bomberg, da han fik bidt det yderste af langefingeren af, af en stor piratfisk. Det blev klaret ved at en del af rejsedeltagerne havde førstehjælps udstyr med. Så da Henning første gang skulle rense såret måtte han uden bedøvelse stikke den skadede finger ned i et glas med Brintoverilte. Det gjorde han med en grimasse som passede til smerten, det klarede han sgu flot, væsken i glasset blev MEGET rød. Vi besluttede, for at lette lidt på Hennings humør, at gå i sympati aktion. Alle bestilte en Bloody Mary og stak fingeren i glasset. Dette er jo, hvad der kan ske, når man drager ud på eventyr.

Henning Bomberg ved dagens fangst, som fangede hans finger